

Treća sila

Bomba je podešena tako da eksplodira tačno u pola četiri.

Začudo, trebalo je da ubije čoveka koji je verovatno znao više o bombama i terorizmu nego bilo ko na svetu i koji je napisao nekoliko knjiga na tu temu. *Kako sačuvati najvažnije: Pedeset načina da se zaštitite u zemlji i inostranstvu* možda nije posebno upečatljiv naslov, ali knjiga je prodana u dvadeset hiljada primeraka u Americi, a priča se da i predsednik ima jedan primerak pored uzglavlja. Iako pisac knjige nikad nije pomislio da bi mogao da bude meta, neprestano je bio na oprezu. Uvek je u šali govorio da bi za njegov posao bilo veoma loše kad bi ga neko razneo dok prelazi ulicu.

Zvao se Maks Veber, bio je nizak i gojazan, s naočarima od kornjačinog oklopa i zagasito crnom, zapravo farbanom, kosom. Pričao je, što je bilo tačno, da je bio pripadnik SAS-ovih jedinica. Ipak, nije pominjao da su ga

otпусти dok je bio na vojnoj dužnosti u inostranstvu. Kad mu je bilo četrdeset godina, otvorio je centar za obuku u Londonu i savetovao bogate poslovne ljude kako da se brinu o sebi. Postao je pisac i novinar, i često se pojavljivao na televiziji i raspravljao o međunarodnoj bezbednosti.

Sad je kao gostujući predavač prisustvovao Međunarodnoj konferenciji o bezbednosti, koja se održavala u Kvin Elizabet holu, na južnoj obali Temze. Zdanje je bilo potpuno opkoljeno, celo jutro su ga nadletali helikopteri, a policija s psima tragačima čekala je u predvorju. Učesnici konferencije morali su da prođu kroz strogi bezbednosni sistem i da pre ulaska ostave aktovke, kamere i ostale elektronske sprave, jer je bilo zabranjeno unositi ih u glavnu dvoranu. Više od osamsto muškaraca i žena iz sedamnaest zemalja prisustvovalo je događaju. Među njima je bilo diplomata, poslovnih ljudi, uglednijih političara, novinara i članova raznih tajnih službi. Trebalo je da se osećaju bezbedno.

Alan Blant, nadzornik specijalnih operacija MI6, i gospođa Džouns, njegov zamenik, bili su u publici. Njihov položaj im je nalagao da budu u toku sa najnovijim dostignućima, iako je Blant smatrao da je konferencija samo gubljenje vremena. Konferencije o bezbednosti stalno su se održavale u velikim svetskim gradovima, ali ništa nisu postigle. Stručnjaci su držali govore, političari lagali, novinari su sve to pomno zapisivali, potom bi se svi vratili kućama i ništa se ne bi promenilo. Alanu Blantu je bilo dosadno. Izgledao je pospano.

Tačno u dva i petnaest, Maks Veber je počeo da govoriti.

Nosio je skupo odelo i kravatu i govorio je polako, jasno, nadmeno i stručno. Ispred sebe je držao beleške, ali pogledao bi ih samo povremeno jer je sve vreme bio okrenut slušaocima i obraćao se svakom pojedinačno. U zastakljenim kabinama okrenutim ka pozornici devet prevodilaca tiho su govorili u mikrofone kasneći za govornikom sekund ili dva. Neki muškarci i žene u publici pritiskali su slušalicu u uhu usredsređeni na ono što se govorilo.

Veber je okrenuo list. „Često me pitaju koja je najopasnija teroristička organizaciju na svetu. Moj odgovor će vas iznenaditi jer za tu organizaciju verovatno niste čuli, ali uveravam vas da je se treba pribojavati, pa bih zbog toga želeo da o njoj kažem nekoliko reči.”

Kad je pritisnuo je dugme na pultu, pojavile su se dve reči na ogromnom ekranu iza njega.

TREĆA SILA

U petom redu Alan Blant je otvorio oči i zbunjeno se okrenuo gospođi Džouns, koja je odmahнула glavom. Oboje su se iznenada probudili.

„Organizacija se zove Treća sila”, nastavio je Veber. „Njeni osnivači su je tako nazvali jer je Zemlja treća planeta od Sunca. Ne vole da ih nazivaju teroristima, već im se više dopada da ih smatraju ekološkim ratnicima koji se bore za zaštitu Zemlje od pošasti zagađenja. Uopšteno

govoreći, bune se protiv klimatskih promena, uništavanja prašuma, upotrebe nuklearne energije, genetskog inženjeringa i širenja multinacionalnih kompanija. Pomislćete da su njihovi ciljevi vredni hvale jer im je program sličan programu Grinpisa. Razlika je u tome što su fanatici. Ubiće svakog ko im se nađe na putu. Već su počinili mnoga ubistva. Tvrde da cene planetu, ali uopšte ne cene ljudski život.”

Kad je Veber ponovo pritisnuo dugme, na ekranu se pojavila fotografija. Dok su je slušaoci posmatrali, počelo je komešanje. Na prvi pogled im se učinilo da gledaju sliku globusa, da bi, kad su pažljivije pogledali, videli da globus stoji na ramenima. Konačno, shvatili su da gledaju fotografiju čoveka sa savršeno okruglom i izbrijanom glavom – čak su mu i obrve bile obrijane – na kojoj je bila istetovirana mapa sveta. Engleska i Francuska pokrivale su mu deo lica oko levog oka, a Njufauldland se smestio preko desnog. Argentina se raširila po jednoj strani vrata. Uzdah gađenja odjeknuo je prostorijom. To nije bio čovek, već nakaza.

„Ovo je zapovednik Treće sile”, objasnio je Veber. „Kao što možete da vidite, izuzetno mu je stalo do planete Zemlje i nikako mu ne izlazi iz glave.

Zove se – zapravo predstavlja se kao – Kaspar. O njemu ne znamo skoro ništa. Pretpostavljamo da je Francuz, ali nismo sigurni gde je rođen, niti znamo ko ga je ovako istetovirao. Sa sigurnošću vam mogu reći da je bio veoma zaposlen poslednjih šest meseci. Odgovoran je za ubistvo

Mardžori Šulc, novinarka iz Berlina, koje se dogodilo u junu. Zamerila im se samo zato što je napisala članak u kome je kritikovala Treću silu. Pripremio je otmicu i ubistvo dva člana Komisije za atomsku energiju u Torontu. Pripremio je eksplozije u šest država, uključujući Japan i Novi Zeland. Uništio je postrojenje za proizvodnju automobila u Dakoti. I, moram vam reći, dame i gospodo, on uživa u svom poslu. Kad god je moguće, Kaspar voli sam da pritisne dugme.

Po mom mišljenju, Kaspar je trenutno najopasniji čovek na svetu, i to samo zbog toga što je uveren da je ceo na njegovoj strani – što i sami možete videti. Siguran sam da većina ljudi u ovoj sali podržava ideju o zaštiti životne sredine. Nevolja je u tome što bi Kaspar ubio svakog od vas samo ako bi pomislio da bi mu to pomoglo u ostvarivanju njegovih ciljeva. Zbog toga vam i upućujem ovo upozorenje.

Pronađite Kaspara i Treću silu pre nego što počine još zlodela jer, kako vreme prolazi, oni postaju sve opasnija i smrtonosnija pretnja.”

Weber je zastao i okrenuo list beleški i počeo da govori o nečem sasvim drugačijem. Završio je govor posle dva deset minuta, tačno u tri sata. Slušaoci su mu uljudno aplaudirali.

Kad se predavanje završilo, u predvorju su posluženi kafa i keks. Weber nije nameravao da se zadržava. Rukovao se sa diplomatom koga je poznavao, razmenio nekoliko

reči s novinarima i pošao ka izlazu iz sale. Na vratima su ga čekali muškarac i žena.

Bili su neobičan par. Iako su bili skoro istih godina, niko ne bi pomislio da bi mogli biti supružnici. Žena je bila mršava i imala je kratku crnu kosu, a čovek je bio niži, potpuno sed i nezanimljiv.

„Alan Blant!”, Veber se osmehnuo i klimnuo. „I gospođa Džouns!”

Samo bi nekolicina ljudi prepoznala ove dve osobe, ali Veber je odmah znao ko su.

„Uživali smo u vašem predavanju, gospodine Veber”, rekao je Blant, iako mu glas nije imao prizvuk oduševljenja.

„Hvala.”

„Posebno nas je zainteresovalo ono što ste rekli o Trećoj sili.”

„Siguran sam da ste čuli za njih?”

Gospođa Džouns je odgovorila na pitanje koje je bilo upućeno Blantu. „Naravno da smo čuli”, rekla je. „Međutim, o njima znamo veoma malo. Koliko nam je poznato, pre šest meseci nisu ni postojali.”

„U pravu ste. Organizacija je nedavno osnovana.”

„Izgleda da vi o njima znate mnogo, gospodine Veber. Zanima nas od koga ste dobili podatke.”

Veber se ponovo osmehnuo. „Znate da ne mogu da otkrijem svoj izvor, gospođu Džouns”, rekao je bezbrižno i iznenada se uozbiljio. „Zabrinjava me, međutim, što su bezbednosne organizacije naše zemlje tako loše

obaveštene. Mislio sam da vam je dužnost da nas zaštite.”

„Zbog toga i želimo da razgovaramo s vama”, uzvratila mu je gospođa Džouns. „Ako znate nešto više, mislim da bi trebalo da nam kažete...”

Veber ju je prekinuo. „Mislim da sam vam sasvim dovoljno rekao. Ako hoćete da saznate još nešto, predlažem vam da dođete na moje sledeće predavanje, koje ću za dve nedelje održati u Stokholmu. Najverovatnije ću imati još neke podatke o Trećoj sili, koje ću vrlo rado podeliti s vama. A sad, ako nemate ništa protiv, ja bih morao da idem. Doviđenja.”

Progurao se između njih i uputio se ka garderobi. Nije mogao da sakrije osmeh. Sve se dogodilo kako je i zamislio – susret sa Alanom Blantom i gospođom Džouns dodao je poseban čar celom događaju. Gurnuo je ruku u džep, izvukao plastičnu pločicu i pružio je garderoberu, koji mu je vratio mobilni telefon. Pre nego što je ušao, morao je da ga preda – mera obezbeđenja koju je preporučio u svojoj knjizi.

Posle devedeset sekundi izašao je na široki trotoar uz obalu reke. Iako je bio početak oktobra, bilo je toplo, a popodnevno sunce obojilo je vodu u tamnoplavo. U blizini je bilo nekoliko ljudi – uglavnom dece koja su vozila skejtbord – ali Veber ih je ipak pogledao da bi se uverio da niko nije obratio pažnju na njega. Odlučio je da kući ode peške umesto autobusom ili taksijem. Još nešto je

napisao u svojoj knjizi. *U svakom velikom gradu mnogo je bezbednije kad ste na otvorenom i kad hodate.*

Napravio je nekoliko koraka pre nego što je mobilni telefon počeo da vibrira u džepu sako. Kad je izvadio telefon iz džepa, bio je skoro sasvim siguran da ga je isključio pre nego što ga je predao garderoberu. Odaganao je ovaj tračak sumnje jer je bio suviše zadovoljan sobom i uspehom svog govora.

Bilo je tri sata i dvadeset devet minuta.

„Halo?”

„Gospodine Veber, zovem vas da vam čestitam. Bilo je odlično.”

Čovek koji mu se javio imao je prijatan, ali izveštačen glas i sigurno nije bio Englez već neko ko je temeljno naučio engleski – izgovarao je reči suviše pažljivo, precizno i bez trunke osećanja.

„Slušali ste me?” Maks Veber je istovremeno hodao i razgovarao.

„O, da. Bio sam u publici. Veoma sam zadovoljan.”

„Da li ste znali da su bili i ljudi iz MI6?”

„Ne.”

„Razgovarao sam s njima posle predavanja, koje su vrlo pomno pratili.” Zakikotao se. „Možda bi trebalo da podignem cenu.”

„Mislim da bi trebalo da se držimo prvobitnog dogovora”, rekao je glas s druge strane žice.

Maks Veber je slegnuo ramenima. Kad vam neko na tajni bankovni račun uplati ogromnu svotu novca – dvesta

pedeset hiljada funti oslobođenih poreza – suvišna pitanja ne treba postavljati. Posao je bio sasvim jednostavan. Četvrt miliona funti za deset minuta rada.

Čovek s druge strane slušalice iznenada je progovorio tužnim glasom. „Samo me jedno brine, gospodine Veber...”

„A šta to?” Veber je čuo nešto u pozadini, kao da se neko mešao u vezu. Još jače je pritisnuo telefon na uho.

„Danas ste se u vašem govoru vrlo nepovoljno izjasnili o Trećoj sili. Kao što ste i sami istakli, organizacija je potpuno nemilosrdna.”

„Mislim da ni vi ni ja ne treba da se uznemiravamo zbog Treće sile.” Veber je pogledao okolo da bi se uverio da ga niko ne čuje. „I mislim da ne bi trebalo da zaboravite da sam služio u SAS-ovim jedinicama, prijatelju. Znam da se čuvam.”

„Zaista?”

Da li mu se sagovornik rugao? Veber je počeo da oseća nelagodnost, ali nije znao zašto. Ometanje veze bivalo je sve glasnije. Jasno je čuo neko mešanje u slušalici, kao da je nešto kucalo.

„Ne bojim se Treće sile”, prasnuo je. „Nikog se ne bojim. Samo se potrudite da novac bude na mom računu.”

„Do viđenja, gospodine Veber”, rekao je glas.

Nešto je škljocnulo.

Sekund tišine.

I mobilni telefon je eksplodirao.

Maks Veber ga je čvrsto držao priljubljenog uz uho. Ako je i čuo eksploziju, bio je mrtav pre nego što je shvatio šta mu se dogodilo. Dva trkača su dolazila s druge strane. Vrisnuli su kad su ostaci čoveka pali na stazu ispred njih.

Eksplozija je bila iznenađujuće glasna. Čula se i u kongresnom centru, gde su slušaoci još pili kafu i čestitali jedni drugima na postignutim rezultatima. Čuli su i zavijanje sirena policijskih i ambulantnih vozila, koja su se ubrzo pojavila.

Kasnije tog popodneva Treća sila je pozvala novinare i preuzela odgovornost za ubistvo. Maks Veber im je objavio rat i zbog toga je morao da umre.

U istom telefonskom razgovoru izdali su strogo upozorenje.

Izabrali su sledeću metu.

Planirali su da urade nešto što svet nikad neće zaboraviti.